

návání státního práva dohlédacího banky neb soukromé dráhy přestávají býti podniky soukromými a zřizence jejich pokládati by bylo za osoby postavené ve službách veřejných. Poněvadž nad to zákony speciální nesmí býti vykládány extensivně, dlužno přisvědčiti náhledu soudce prvního, že Obchodní Akademie nenáleží k ústavům uvedeným v § 1. zmíněného zákona a že tedy dlužník nemůže býti pokládán za osobu působící ve službách veřejných. Neplatí tedy v tomto případě ustanovení zákona tohoto, nýbrž zákonné předpisy o exekuci na příjmy osob trvale ustanovených ve službě soukromé, dle nichž je přípustna exekuce na dvě třetiny služného a jinakých příjmů dlužníkových.

Právem však zamítnut byl návrh vymáhajícího věřitele na povolení exekuce na služné dlužníkovy za hodiny přespočetné, neboť jde tu o příjmy, jež závisly jsou na tom, zda a v jakém počtu dlužník bude vyučovati v hodinách přespočetných, takže není předem jisto, zda a v jaké výši dlužník jich nabude. Vzhledem k této nejistotě postrádají příjmy tyto povahy služného, resp. příjmů stálých ve smyslu § 299. odst. 1 ex. ř., i může proto na příjmy takového druhu, zvláště když § 294. ex. ř. předpokládá existenci pohledávky, zásadně jen tehdy býti vedena exekuce, vznikl-li již vyučováním v hodinách přespočetných takový nárok, byť i ještě nedospělý.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 5. března 1918 č. R-II. 65—66/18.

Veith.

Mobilární exekuce proti železničnímu eráru.

Proti býv. c. k. eráru učiněn návrh na povolení mobil. exekuce zabavením příslušné hotovosti v určité pokladně. Do povolení této exekuce soudem procesním stěžovala si finanční prokuratura a II. stolice tomuto rekursu vyhověla a návrh vymáhající věřitelky zamítla s tímto odůvodněním: Jde tu arcí o vykonatelné pohledávání proti c. k. železničnímu eráru t. j. tedy proti státu a sluší proto přípustnost takové exekuce posouditi dle předpisu §§ 15 a 28 exek. ř. Soud první stolice také ustanovení tato v úvahu vzal a zůstavil v důsledku toho soudu exekučnímu, by prohlášení v § 15 cit. zák. zmíněné od správního úřadu k tomu příslušného si opatřil, přehlédl však při tom, že takovéto svolující prohlášení je zákonem kladeno za podmínku povolení každé takové exekuce. Povolení exekuce státi se má podle § 3 exek. ř. k návrhu vymáhajícího věřitele zpravidla bez slyšení odpůřcova

a bez předchozího ústního jednání a musí také všechny okolnosti, které pro rozhodnutí jsou podstatné, navrhovatelem býti dokázány (§ 55 cit. zák.). Pro nedostatek uvedeného prohlášení neměla již po rozumu cit. § 15 exekuce býti povolena a nezbylo následkem toho než k dotčené stížnosti dlužníka usnesení o povolení změnití a návrh exekuční zamítnouti. Ostatně lze ještě připomenouti, že dluh eráru podle administračních předpisů není dluhem, který erár povinen jest věřiteli doručiti, nýbrž že věřitel sám požadavek svůj u poukázané pokladny si vyzvednouti musí.

Dovolacímu rekursu nejvyšší soud nevyhověl poukázav na případné v podstatě odůvodnění naříkaného usnesení soudu rekursního a podoťkaje, že bylo-li již prohlášeno, že je přípustno použití na případ přítomný ustanovení §§ 15 a 28 exek. ř., bylo by bývalo slušelo opatřiti si vyjádření příslušného státního úřadu správního před povolením exekuce, při čemž poukázal k důvodům nálezu č. 173 zapsaného do repertoria nálezů nejvyššího soudu.

Rozhodnutí c. k. nejvyššího soudu ze dne 30. dubna 1918 čís. R II 151.

Dr. Jos. R. Kliment.

Mimosoudní výpověď ústní, proti které podány námitky nebyly, je účinná a ve sporu o vyklizení vypověděného předmětu nájemného nelze se brániti námitkou, že nebylo důležitého důvodu k výpovědi po rozumu min. nař. z 23. prosince 1918 č. 83 sb. zák. a nař. (§ 561, 562, 565 a 566 c. ř. s.)

V dotčeném sporu hájil žalovaný stanovisko, že proti mimosoudní výpovědi ústní, listinou nepotvrzené, námitky jsou vyloučeny, že proto má právo nyní uplatňovati meritorní námitky, a na žalobci jest, chce-li zvítěziti, aby prokázal důležitý důvod výpovědní. První soud sdíleje toto stanovisko, žalobu zamítnul, poněvadž žalobce neprokázal důležitého důvodu, opravňujícího k výpovědi.

Soud odvolací změnil rozsudek prvního soudu a žalobě vyhověl, poněvadž výpověď stala se účinnou nepodáním námitek. Nejvyšší soud rozsudek soudu odvolacího potvrdil. Důvody: Strany shodují se v tom, že dána byla žalova-